

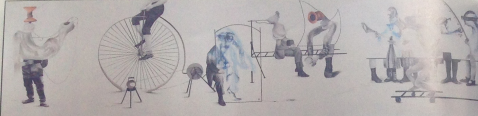
ARAS SEDDIGH

Reportaj: ASLI DANEEL

Zamansız, mekansız eserleriyle ve Galeri Nev ile yaptığı çalışmalarla tanınan Tahrani sanatçı Aras Seddigh, sanatıyla hafıza kavramını inceliyor. Makinesimsi insanlar ve insanlaomsu makinelere arasında gidip gelen görselleri ile Aras Seddigh...

reportaj

129

Paradigma 3 (2014)

Bilgisayar Mühendisliği bölümünden sonra Görsel Sanatlar okudunuz. Sanata doğru bu geçişiniz nasıl oldu?

Resim, üniversite yıllarımdan önce ilgilenirdim ve deneyimlediğim bir alandı. Ancak bu öğre fotoğraf çekmeye başladığım zaman tetiklendi.

Eserlerinizde insanlar ve teknolojik cihazlar sıklıkla bir arada. Hatta bu objeler, melezleşerek yeni organizmalar yaratmış durumdalar. Bu yaratımlarda, Bilgisayar Mühendisliğinden mezun olmanız olmanın etkisi var mı?

Farkında olmadan yaşadığımız her şey bizi etkiliyor. Organik ve inorganik arasındaki teknesiz bağ beni hep etkilemiştir. Bilgisayar ve dijital dünyanın beni cezbediği gibisi.

Tahrani'de doğdunuz. İkinci üniversitenizde birlikte İstanbul'da yaşamaya ve çalışmaya başladınız. Sanatınız İran ve Türk kültürü arasında nasıl bir sentez oluşturuyorsunuz?

Kültürün öyküsü, mekan ve zaman hafızasını bilincaltımda taşıdığını hissediyordum. İster istemez Türkiye'de karşılaştığım kokular, sesler ve hallerde karşıya melezleşiyor.

Resimlerinizde yüksek kontrasta, keskin hatlara ve renklerle ne kadar yer ayırıyorsunuz?

Gelip geçici, uçucu, yok olmak üzere gibi görünen bir his var. Bu, ne anlatıyor?

Resimlerimde keskin hatlar ve gelip geçiciliğin birleştiği alanlarda çoğunlukla tercih ediyordum. Akıldaki bir yere ya da zamana ait olmamak ya da hep yolda olmak gibi.

Eserlerinizde zamandan ve mekandan bağımsız olarak var olan görselleri mi tercih ediyorsunuz? Bunun nedeni nedir?

Zamandan ve mekandan bağımsız, bir anda ortaya çıkıp kendi başına varolabilen, herhangi bir hedefe ulaşmak için çabası olmayan figürler ve sahneler dığim çekiyor. Bu figürler ve izleri yolun sonunda bir yere varmayı beklemiyor, yolun içinde kaybolarak yaşamaya tercih ediyorlar. İzleri ve görünüşü de yaşadıkları süreçten sadece bir kesit.

2012 yılında sıklıkla çalıştığınız bir seriniz var. Bu serideki "The Tracker", "The Clew", "My Land" gibi eserlerinizde çizilmesi imkansız gibi görünen yapımlar, düğümler görülebiliyor. Bu seriyeye çalışırken nasıl bir duygu durumu içerisindeydiniz?

Yumaklar ve düğümler baha kından çıkarmayan ve dünya dışı san tabirentli yolları anımsatıyor aynı zamanda hafızanın yolları gibi. Unutulmuş hisler bazen hiç yaşanmamış hislerle karşılaşıyor. Bercekte yaşamış ve unutulmuş olan ve hiç yaşanmamış

olan arasında bazen sayıdan bir sınır olduğunu düşünürüm, gerçek ve kurgu arasındaki ince çizgi gibi.

Çalışmalarınızda genel olarak, insan bedenleri bulursa da yüzlerini barındırmadığını görüyorsunuz. Bu insanlar neden kafasız ve yüzüzsüzlü?

Yüzer bana kimliğin resmi kısmını anımsatıyor. Kimliksiz figürler, tanımayan, bilinmeyen, yersiz ve yurtsuz vartıkları çağırıyor.

Sanatınızın uygulamaları hafıza veya hatıralar üzerine dönüyor müdür?

İşleminde hafıza kaybıyla ilgileniyordum. Bu da esnada yine uçucu ve bir a kadar da yere basmak isteyen figürleri temsil ediyor.

Pek çok grup sergisine kattınız. 2013 ve 2014 yıllarında olmak üzere iki tane de solo sergi gerçekleştirdiniz. Grup sergileri ile solo sergiler arasında nasıl bir tensiyon, adaptasyon ve bilinc farkı oluyor?

Genelde kişisel sergiler sonrası bir makarının parçası gibi bir öncekinin devamı oluyor. Ancak karma sergilerde bu makara diğer makaralarla karşıyor ve ortaya yeni ve bambaska hatta beklenmedik tesadüfler çıkarabiliyor. Ne hikaye? İsmi sergimde olduğu gibi, "Tentuz" a kadar Kasa plendeydi.

Duun İstisnası Mumu (2019)

130

131